

פרק יש בקדשי מזבח

מתניתין:

כרת. ושלשתם נאמרו בתורה בשלמים, ושאר קדשי מזבח נלמדים משלמים [ז ב.].⁽⁴⁾ אבל בקדשי בדק הבית לא יתכן בהם פסול של פגול נותר וטמא.

ג. וכמו כן, קדשי מזבח, ולדן וחלבן — לא-ב אסור לאחר פדיונן.

חלב של קדשי מזבח אסור אפילו לאחר פדיונם כמו שלמדנו [בסוף פרק הקודם] שנאמר בפסולי המוקדשין שנפדו, "תזבח, ואכלת בשר", ודרשינן: בשר, ולא חלב. אבל החלב שנחלב מבהמות הקדושות בקדושת בדק הבית מותר על ידי פדייה.

ולדות קדשי מזבח אסורין בנתעברו אמותיהן קודם שנפדו, ונולדו לאחר שנפדו,⁽⁵⁾ ואילו ולדות קדשי בדק הבית שנפדו מותרים.

ד. והשוהטן בחוץ, מחוץ לבית המקדש, חייב כרת. מה שאין כן בקדשי בדק הבית.

ה. ואין נותנים מהן, מקדשי מזבח, לאומנין, הבונים ומתקנים במקדש, בשכרן, אלא נוטלין שכרם מבדק הבית, כמו שיבואר בגמרא.

מה שאין כן בקדשי בדק הבית.

המשנה הראשונה מבארת את הדינים והחומרות שיש בקדשי מזבח ואין בקדשי בדק הבית, ושיש בקדשי בדק הבית ואין בקדשי מזבח.

יש בקדשי מזבח מה⁽¹⁾ שאין בקדשי בדק הבית.

ויש בקדשי בדק הבית מה שאין בקדשי מזבח.

יש בקדשי מזבח שאין בקדשי בדק הבית —

א. שקדשי מזבח עושין תמורה,⁽²⁾ ואילו קדשי בדק הבית אין עושין תמורה, כמבואר לעיל [יג א].

ב. וחייבין⁽³⁾ עליהן, על קדשי מזבח, משום פגול, אם חשב בשעת עשיית אחת מארבעת עבודות הדם של קרבן לאכול מברשו או להקטיר אימוריו חוץ לזמנן, הקרבן פיגול, והאוכל ממנו חייב כרת. ומשום נותר, אם נותר מברשם לאחר זמן אכילתם ואכלו, חייב כרת. ומשום טמא. שאם נטמא גופו של האדם ואכל מהם בהיותו טמא, חייב

1. גירסת המשנה.

במשנה הבאה]. וראה רש"ש.

3. גירסת המשנה.

2. כתב התוס' יום טוב: תנא ושייר, כי יש עוד דברים שלא נשנו במשנתנו, כגון, שקדשי מזבח אינן יוצאין לחולין להגזז ולהעבד, וכן שקדשי מזבח מקדישין אותן הקדש עליו [כמבואר

4. ויבואר בתוס'.

5. ובתוס' יבואר.